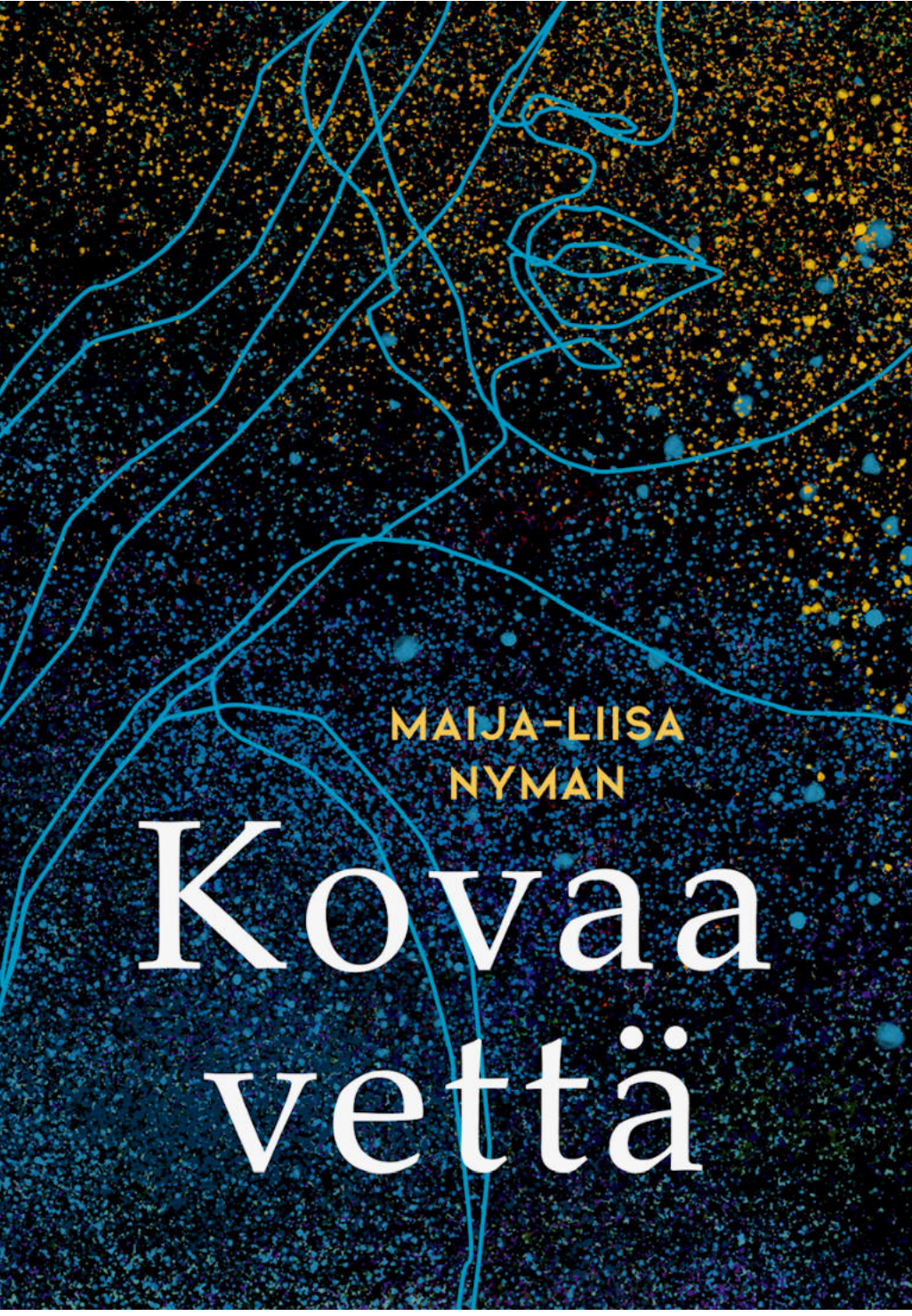

MAIJA-LIISA
NYMAN

Kovaa vettä

MAIJA-LIISA
NYMAN

Kovaa vettä

Outille

Mikään ei ole yhtä vihreä kuin tekonurmikenttä.

Potkaisen palloa. Melkein höntsäfutista,

mutta ei me osata oikeastaan höntsätä.

Höntsäkin pitää voittaa.

Joten mä potkaisen palloa

kovaa

ja mun jalka lipeää.

Ei mulla mitään nappiksia ole

– täähän on vaan leikkiä

ajankulua

hengailua

treenileirillä treenien välissä kun ei uida.

Mun jalka lipeää ja lantio kiertyy

ja mua sattuu.

Kovaa.

Kivun leimahdus

samaa vihreää kuin kenttä.

ENNEN

-36

Kevyt ponnistus. Jalat irtoavat
starttipallilta, kädet ojentuvat
ja sormenpäät tapaavat ensimmäisinä veden,
kylmää.

Pujahdan kokonaan pinnan alle.
Kello on seitsemän aamulla.
Olin väsynyt eikä huvittanut nousta,
mutta nyt herään kertarysäyksellä
tähän päivään.

Sukellan viileässä vedessä niin pitkälle kuin pystyn.
Potkin delfareita ja pidän kädet kaukana edessä
halkomassa väylää kuin laivan keula.
Peilaavien uimalasieni takaa
katselen lähestyviä kaakeleita.
Tuonne olen menossa, nopeasti, aina,
päätyyn saakka.

Vielä yksi delfinipotku ennen kuin
pärskähdän pintaan.
Aamuaurinko lämmittää kasvojani.

-35

Parhaita ovat treenipäivät
ennen lukuvuoden alkua,
ennen muita velvollisuuksia kuin uiminen.

Heinäkuun olin jätskimyyjänä,
pyöritin palloja kuusi tuntia päivässä
ranteet hellinä
kylmässä kopissa,
kun asiakkailla oli löysät ranteet ja hikiläikät kainaloissa.
Nyt mulla on kaikki aika ja raukeus:
mulla on loppukesän lämpö
ja pitkät, toimeettomat päivät.
Saadaan treenata maauimalassa
ja aurinko paistaa aamusta iltaan
silloinkin kun sataa.
Voisin jäädä uimaan koko päiväksi
tai vain lepäämään pyyhkeelle
ja katselemaan auringon kultaa altaan pinnalla.
Keltaiset tähdet pyörivät ja kieppuvat
veden liikkeiden mukana.
Ne leikkivät ja tanssivat
ympäri, ympäri
delfiinibalettia.

-35

Pukkarissa Katri kysyy,
tulisiko joku sen kanssa lounaalle
tohon vaan uimahallin kahvilaan.
Siellä on spagetti bolognesea ja salaatitkin näytti ihan hyviltä.
Mulla on eväinä banaani, pähkinäpusseja ja eväskeksi,

mutta ei mua haittaa
syödä ne joskus myöhemmin.
Lopulta me mimmit mennään kaikki,
Minjakin soittaa sen isälle,
että saisiko se kyydin sittenkin
vähän myöhemmin tai sitten
se voi tulla kotiin julkisilla,
vaikka sillä on meistä pisin matka.
Me lastataan lautaset täyteen,
täytyy tankata,
kun ollaan just treenattu kaksi tuntia
ja sen jälkeen käyty vielä vähän
hyppyaltaassa ja saunomassa.
Me vallataan yläkerrasta iso pöytä,
ollaan pitkästä aikaa kaikki koossa.
Kesällä aina joku oli jossain
ja olihan meillä myös treenitauko.
Varpua on näkynyt vähiten
ja se kertoo olleensa koko kesän
töissä enonsa firmassa,
joka valmistaa ja tuo maahan joogavaatteita.
Varpu on treenannut lähinnä
myöhään iltaisin, yksin, omatoimisesti – raskasta.
Onneksi on lomaa tää vika viikko, Varpu huokaa,
mutta sitten se sanoo, että se
aikoo kyllä mennä uudestaan töihin
joululomalla ja ehkä joskus viikonloppuisin,

aikoo koska sen isä
on nyt työttömänä ja rahat tiukilla.
Eevin perhe on ollut kuukauden Espanjassa
jonkun sukulaisen luona ja sitten
ne on ajaneet kotiin Euroopan läpi
ja nähneet vaikka mitä.
Lolo on hoitanut sen siskoja
ja käynyt Lintsillä JA Särkänniemessä JA Tykkimäellä JA
Muumimaailmassa, mutta siitä ei kyllä kukaan ole kade.
Mä en ole käynyt missään,
paitsi jätskikiskalla ja viikon verran perähikiällä,
mistä en vaivaudu edes kertomaan.
Aika ankea kesä varmaan,
mutta mulla on ollut oikeastaan kivaa.
Ja voittaa kesä koulun kuitenkin.
Sen mä sanon ääneen.
Me käydään kaikki eri kouluja,
vain Katri ja Neea on yhdessä Tapiolassa
ja Ukkokin on siellä.
Varpu ottaa kiinni Sophian kädestä
ja Sophia ottaa kiinni Lolon kädestä
ja Lolo mun kädestä
ja mä kurotan pöydän yli Katrin käteen
ja lopulta me istutaan ympyränä
kuin sellainen oranssi pelastusrengas
ja todetaan että onneksi

me nähdään treeneissä kuitenkin
joka päivä,
muuten tulisi kamala ikävä.

-33

Lähden Lolon mukaan shoppailemaan.
Lolo sanoo tarvitsevansa uuden repun
koulua varten,
mutta olen nähnyt sen repun
eikä siinä ole mitään vikaa.
Mä oikeasti tarvitsen putsarin ja uusia sukkia:
olen viime päivät kulkenut
Lolon lainaamissa sukissa
ja pessyt kasvot pelkällä vedellä.
Lolo ja mä kierrellään kaupoissa,
pyöritään, haahuillaan, hypistellään, hengailaan,
eikä Lolo onneksi osta reppua
ja mä onneksi ostan seitsemän paria sukkia
ja sitten me mennään jätskille – se on meidän juttu, kahvia ja jätskiä –
ja jutellaan meidän valkkuryhmän pojista.
Polttavia puheenaiheita, lämmintä ystävyyttä.
Kuumaa kahvia, kylmää jätskiä.

-31

Tiedän ihmisiä, joiden mielestä
on *kivaa* että koulu taas alkaa.
Mä makaisin paljon mieluummin
maauimalan nurtsilla
vielä kuukauden.
Lekottelisin bikineissä,
imisin aurinkoa ja d-vitamiinia
loppuvuoden tarpeiksi,
saisin vähän väriä tähän kalpeaan naamaan,
vetäisin kaikki kovat treenit
alta pois.
Koulu alkaa huomenna,
mutta mä oon nyt jo väsynyt.

-30

Kun olin pieni, tykkäsin koulusta.
Siis oikeasti
oikeasti tykkäsin.
Silloin koulu oli helpompaa kuin nyt
eikä sitä ollut yhtä paljon
ja treenejä oli vähemmän myös.
Arvosanoilla ei ollut väliä
(ne olivat hyviä yrittämättä).
Treeneissä oli hauskaa,

ja onhan siellä edelleen, on,
mutta nyt siellä on rankkaa myös.
Olen puolet ajasta ihan raatona
ja loppuajan murehdin, etten kehity tarpeeksi
kaikilla osa-alueilla ja mun Tavoitteet
jää tavoitteiksi.
Joten nykyään mulla
ei enää ole aikaa

tykätä koulusta.

-27

Liian tiukka lukkari.
Seuraavassa jaksossa on varmasti helpompi,
mutta just nyt
mä tarkastelen tämän jakson lukujärjestystä
puhelimien näytöltä ja yritän keksiä,
missä välissä syön ja missä välissä nukun.
Perjantai on läksypäivä, se on selvä,
sinne kasaan kaikki kotitehtävät,
koska ei treenejä ja
koulukin loppuu jo kahdelta.

Maanantai on aina ollut mun ja isän siivouspäivä.
Mutta nyt näyttää kyllä vaikealta.
Mun pitää olla hallilla seitsemältä aamulla

ja siitä suoraan kouluun
ja koululta hallille,
ehdin ehkä
siinä välissä syödä jotain pientä.
Lisää ruokaa tarvitaan treenien jälkeen.
Vaihtoehdot:
imuroida aamukuudelta tai iltaysiltä.

En oikein usko,
että isä innostuu vaihtoehtoista
eikä myöskään vauvaperhe
joka asuu meidän seinänaapurina.
Siivouspäivä siirtyy viikonloppuun,
vaikka isän vapaapäivä menee sitten siinä.
Mun pitää ottaa tämä puheeksi
tosi varovasti. Jos näytän lukkaria,
isä saattaa itse tajuta saman,
onhan sillä silmät ja aivot.

-21

Tytöllä on unelmia,
sanoo isä puhelimessa.
Mä kuulen.
Ja tiedän, että niin se luulee.
Onhan mulla unelmiakin.
Rauha Lähi-itään. Stoppi

rotusorrolle. Muoviton maailma.
Jokaiselle salametsästäjälle elinkautinen.
Naisurheilijoiden kutsuminen ihan vaan urheilijoiksi.
Tavata Gretchen Walsh.
Mutta ei isä näistä puhu.
Se puhuu SM-kisoista.
Viidenkympin perhosesta. Satasen perhosesta. Satasen sekarista.
Niistä se puhuu eikä ymmärrä
ettei mulla ole unelmia
vaan Tavoitteita, isolla t:llä.
Tän syksyn Tavoitteet:
kympin todistus ja kolme finaalipaikkaa
kuumiin eriin.

-20

Tummat, pitkät ripset,
melkein musta otsatukka,
harmaansiniset silmät isän peruja,
vampyyrinvalkoinen iho.
Värikkäimpänä kohtana kasvoissani
tummanvioletit silmäanaluset.
Olen nukkunut
vain vähän
viime öinä.

Puen punaisen paidan.

Pinkit tennarit.

Lakkaan kynnet tummanruskeiksi,
vaikka tiedän lakan menevän nopeasti huonoksi
jatkuvasta kloorivesialtistuksesta,
mutta just nyt kaipaen piristystä.
Äidillä on kaikenmaailman kukikkaita kaftaneja
ja oransseja saronkeja ja monivärisiä maksimekkoja.
Sääli, etten pääse lainaamaan:
äidin vaatekaappi on siirtynyt sinne hevonkuuseen.
Lisään asuuni siniraidalliset sukat.

-19

Seitsemänvuotiaana sain pinkin uimapuvun,
jossa oli roppakaupalla röyhelöitä.
Maailman kaunein vaate
mun mielestä (silloin!).
En halunnut riisua sitä lainkaan.
Yöksi vaihdoin pyjamaan
mutta heti heti herättyäni
pukeuduin uimapukuun.
Kovaa vääntöä käytiin siitä,
onko uimapuku kouluvaate.
Lopulta isä ehdotti, että laittaisin
uikkarin alusvaatteeksi,
kollarit ja puseron sen päälle.
Koulussa riisuin uikkarisilleni

Mä olen myöhässä. Taas.
Mä olen myöhässä aina,
myöhässä elämästä.
Siis kyllä mä yritän.
Aina tulossa tai menossa
treeneihin, kouluun, treeneihin
tekemään läksyjä, kotitöitä, lihaskuntoa, uintiharkkoja.
Ei mun elämässä mitään muuta ole
kuin uinti ja koulu, koulu ja uinti.
Oon ihan myöhässä elämisestä.

Kirjailija **MAIJA-LIISA NYMAN** on mestarillinen
sanankäyttäjä, joka niukoin vedoin maalaa
moniulotteisen kuvan nuoren ihmisen kasvusta;
epätoivosta ja toivosta, kun elämä pysäyttää.

N84.2

ISBN 978-952-230-885-6

www.aurinkokustannus.fi